

Puutarhamietteitä

Istun alkukesän puutarhassa ja ihmettelen kasvun moninaisuutta. Hätäisimmät kevätukukkijat ovat jo parhaansa antaneet. Ukonhatut ja kurjenpolvet muodostavat parhailaan muhkeita vihreitä pehkoja. Ne antavat jo varhaisessa vaiheessa ymmärtää, että hyvää on luvassa. Kuunliljat tulevat hitaasti muiden perässä. Vain pikkuinen kärki pilkistää mullasta. Ennen kuin opin niiden tavoille, luulin, että ne eivät nouse ollenkaan. Nyt tiedän, että niidenkin aika vielä koittaa. Ja kun ne pääsevät kunnolla vauhtiin, ei niitä pysäytä mikään. Niistä kasvaa tanakoita ja kestäviä. Syysvuokot, kimikit ja punatähkät puhkeavat kukkaan vasta myöhään, kun moni muu valmistautuu jo talven lepoon. Niistä on silloin suuri ilo silmälle ja perhosille

Keskikesällä ritarinkannukset kohoavat lähes pröystäillen kaikessa upeudessaan muiden yläpuolelle. Niitä ei voi olla huomaamatta. Mutta voi ensimmäistä sadetta tai myrskypuuskaa; ne lakoavat maahan. Tukea, tukea, paljon tukea ne tarvitsevat pysyäksensä pystyssä. Niitäkin on, joiden kauneuden nähdäkseen on mentävä ihan lähelle, kumarruttava alas.

Hetken huuma on ihanaa, mutta yhä enemmän olen alkanut arvostaa niitä, jotka kukkivat pitkään eivätkä ole kranttuja kasvupaikkansa suhteen. Liikaa ei kannatakaan hyysätä. Ylenpalttinen huolehtiminen estää juurien kasvamisen syvälle maahan ja pärjäämisen omillaan silloin, kun puutarhuri on poissa. Senkin olen kantapään kautta oppinut, että jotkut eivät vaan selviä, eivät vaikka tekisin kaiken mahdollisen. Luopuminenkin kuuluu puutarhaelämään.

Useimmat kasvit tarvitsevat ympärilleen muita kasveja voidakseen hyvin ja saavuttaakseen täyden loistonsa. Yhdessä ne muodostavat itseään suuremman pienilmaston, jossa voi pärjätä sellainenkin laji, jonka selviämisen mahdollisuudet on näillä leveysasteilla arvioitu heikoiksi. Monilajinen näkymä on omaan silmääni paljon kauniimpikin kuin yhden lajin istutus. Ihmeellistä on, että luonnossa kaikki värit sointuvat kauniisti yhteen. Jokainen kasvi, jokainen kasvu on omalla laillaan kaunis ja erityinen, Luojan luomana arvokas.

Hyvä Jumala, kiitos kasvun ihmeestä.
Anna vahvat juuret, sopivasti vettä ja valoa.
Anna yhdessä kasvamisen ilo.
Anna kukkimisen riemu.

Pia Särkelä, Heinolan seurakunnan pappi